

vých a moderních. A tu s lítostí pozorujeme, že p. autor vede si příliš povrchně, kronikářsky; nepodává obraz genetické souvislosti, nešetří, nesleduje a nevyzdvihuje náležitě složky a příčiny filosofické, sociální, estetické, utvářející moderní dobu české literatury, dobu probuzení a přítomnosti. Tato doba žádala hlubšího zobrazení, než podává p. autor ve své příliš stručné VII. kapitole (The revival of Bohemian literature), a zejména bylo tu potřeba daleko více než filologicko-popisné metody, jakou pracuje p. autor, literárně psychologického a estetického rozboru; pak by dovedla tuším i v cizině vzbuditi zájem, který takto asi sotva bude vyvolán. Vlastní hodnotné tvůrčí momenty a živly v rozvoji moderní doby české literatury jsou podceněny nebo naprosto zanedbány. Můžete si myslit dějiny moderní české poesie (a tu alespoň skizzuje p. autor na str. 407 a 408) bez *Nerudy*? A přece. V knížce p. hraběte Lützowa *není ani jeho jména*, ačkoliv o mladších jsou tu, ne-li odstavce, alespoň věty. (Jaroslavu Vrehlickému věnováno skoro půl stránky, dále jmenování Sládek, Čech, Zeyer, Heyduk, Arbes, Krásnohorská etc.) Stejně marně hledáte *Havlíčka* — kniha o něm vůbec neví, ani jméno jeho nekmítne se tu. *K. J. Erben*, snad nejryzejší a nejjistší náš básnický charakter, není jako básník vůbec oceněn, autor vypisuje jen jeho folkloristickou a filologickou činnost. P. hrabě Lützow píše o něm na str. 406: „Uveřejnil několik sbírek lidového básnictví českého a několik důležitých děl o folkloru země. Velmi veliké jsou zásluhy Erbenovy jako vydavatele děl starých spisovatelů jeho vlasti. Děkujeme mu za nové vydání sebraných děl Husových. Díla Husova, zvláště česká, byla až dosavad skoro nedostupná“ atd. Následují zase zprávy o jiných vydáních Erbenových, chvála jeho jako kritického filologa, ale o jeho nesmírném významu jako básníka nikde ani zbla. Špatně pochopil také v historii p. Lützowově *Mácha*. O jeho iniciativním a genetickém významu neví p. autor nic, počítá ho naopak mezi „minor poets“ a řadí k němu velice nekriticky skupinu básníků i prostě chronologicky disparátních: Marka, Hálek(!), Koubka a Rubeše. Na str. 414 píše: „It is beyond the purpose of this book to give a complete list of the modern „minor poets“ of Bohemia. I may mention as among the best, Macha, who imitated Byron, Jungmann's friend Marek, Halek, Koubek and Rubes.“ Jak se dostal Hálek mezi Marka a Koubka? A jak lze klásti do jedné řady Marka, jehož básnická činnost je malá významem, s Koubkem, který je zajímavá, charakteristická hlava básnická a zaslouží si dobře několik vět ocenění? Tyto doklady postačí snad úplně.

K záležitosti Lumíra

Pan F. X. Šalda nám píše:

Velectěný pane redaktore.

Ve zprávě nadepsané „K aféře Lumíra“, již otiskujete v posledním čísle Svého listu, uvádíte jako fakt něco, co není pravda.

Píšete totiž, že známý feuilleton p. Skácelíkuv v *Samostatnosti* kritizující vedení a směr Lumíra, „byl napsán *po společné úradě* s p. Šaldou a jinými spolupracovníky Lumíra“:

Ne, tak tomu není. Žádné takové úrady nebylo.

Pan Skácelík psal svůj feuilleton ze sebe a za sebe a zejména nezastupoval ani mne ani někoho jiného, ani nepsal z našeho mandátu. To řekl sám docela jasně v onom feuilletoně v *Samostatnosti*.

Je sice pravda, že jsem s několika přáteli a sám také hovořil s p. Skácelíkem, referentem nového Lumíra, ale nevěděl jsem ani, že p. Skácelík napíše o témž thématě feuilleton, ani jak ten feuilleton bude stilisován. Doufám, že popřejete této opravě místo ve svém listě.

S výrazem úcty

Praha, 7. března 1899

F. K. Šalda